

„Oh, zapravljivec, ali si vse potrošil in tudi hižo prodal? Pojdi ter se obési! Tam za préčnjak je privezana verv!“

Mladega plemenitaša, kateri se je zdaj ozerl k stropu ter videl res za železen obroč privezano verv, to tako usopí, da takój pristavi stol k vervi ter stopi na-nj, da bi si tako laže verv okolo vratú otvézel.

Nij se dolgo obotavljal, kajti življenje se mu je zdaj neizrecno studilo; obézal je z vervjo vrat ter brezupen z nogo v stran sunil stol. — A čuj! ne da bi bil obvisel, nego pal je na tlà, — njegovega telesa teža in sila, s katero je stol prekopicnil, odkrehne kos préčnjaka, v katerega je bil vdelan železni obroč. Ob jednom se je na-nj usula iz votline, kakor dež, množica zlatnikov, katere je bil njega pokojni oča nalašč dèl v préčnjakovo skróznjico, s tem svojega sina, kateri mu je delal toliko skerbij, hotèč nekako kaznjevati in osramotiti. S kračka, to ga je tako pretresnilo, da se je ves poboljšal. Nekaj novcev je vzel, da si je zopet odkupil po očetu podedovano imovino ter z ostalimi je začel kupčevati in je hitro bil pošten kupec, ki je bil bogatejši od očeta in vseh svojih pradedov.

Pustnik (sušec) in kos.

Čudno zimo smo letos imeli. Bilo je v začetku pustnika meseca zeló toplo; starček se je hodil na toplo solnce gret in otroci so se uže veselo igrali po suhih krajih. A vse pomladnje veselje je šlo po vodi, kajti po noči je zapadel debel sneg. To me opominja básni o pustniku in kosu, katera je mej koroškimi Slovenci znana.

V zelenem gozdu je kos lepo prepeval in zaspanega kmeta klical na polje. Veselil se je kos, ker je zima minola; nanašal si je uže gnjezdo.

Zdaj, kakor vsako leto, v tist kraj pride mož, kateremu velé „Pustnik,“ in začuje veselo kosovo petje. Pójóčega ptiča jame svariti, rekoč: ti prijatelj, ne bodi tako nepoterpeljiv; ne misli, da s petjem vesno (pomlad) privabiš. Jaz zdaj stóperv rastem; kadar se bodem kerčil, tedaj pride vesna. A ti, če nehčeš biti nesrečen, zdaj ne nanašaj gnjezda.

Kos se je smijal.

Zato mož otide svojim potem, a kos kakor prej, veselo skaka od veje do veje ter prepeva in tudi jajca valí. Ali kaj se zgodi? — Debel sneg zapade, hud mraz pride in — kos ves čeméren — za plotom išče zavetja. Glavo ima do tál pripogneno, perotnice so mu toge, perje do polti premočeno, oči solzne in v gnjezdu pokriva sneg, kakor bel merlják (mertvaški pert), petero njegovih otrok.

Zopet pride mož „Pustnik.“ Ali zdaj uže ne čuje kosovega petja, kajti nem žaluje ptič po otrócih.

Res je tako, kakor učí basen; zato je stari pregovor:

„Kar sušca ozelení,
Mali traven posuši.“

Jožef Peterman.